

nordlig Retning over Sæsemose til Nærheden af Maarum, hvorfra den i vestlig Retning forbi Søbjerg Segn spires til Helsing; c) en endnu mere vestlig Linie, der efter at have passeret „Otteveie“ passerer Ragerup Overdrev, gaar gennem Skoven til tæt Nord for Duemosegaard, derfra gennem Søbjerg Segn til Helsing; d) endelig en direkte Linie til Helsing gennem Pølsaens Dal; helt uden for Skoven. Af disse 4 Linier bør der efter Udvalgets Mening ikke være Tale om at vælge nogen af de to sidste, under c og d anførte, idet de kun i ringe Grad vilde tjene Skovens (og Statskassens) Interesser, og altsaa ikke vilde kunne motivere noget Offer eller Tilskud fra Statskassens Side. Af de to førstnævnte Linier, som omtrent vilde faae samme Længde og kunne anlægges med samme Beføstning, synes ganske vist den under a anførte at ville fyldestgjøre Statens Lørd bedst. Derimod er denne Linie uden Interesse for Helsing og det ved samme repræsenterede Dpland, idet Krafsten til Hillerød vilde vedblive at gaa direkte ad Landeveien til denne By, og ikke søge den heromhandlede Sernbane, der vilde forøge Veilængden meget betydeligt. Linien under b (over Maarum til Helsing) vilde betjene Skoven paa en fyldestgjørende Maade og vilde selvfølgelig i fuldt Maal tilfredsstille Helsing og dets Dpland. Derimod vil Græsted ikke kunne tilfredsstilles ved denne Linie, medmindre den føres noget Øst (eller Nordøst) om Maarum, navnlig til Maarum Hinghuse. Det fremgaar imidlertid ikke tilstrækkelig klart af de foreliggende Underfølgelser, om ikke Terrainforholdene lægge Hindringer i Veien for at give denne Bane en saadan Retning (øst eller nordøst for Maarum); i ethvert Tilfælde vilde dette forøge Veilængden forholdsvis betydeligt. — Medens hele Udvalget efter det saaledes foreliggende maa være af den bestemte Formening, at saavel Skovens Interesser som ogsaa Udsigten til at samle Interesserne og Pengeskrøererne fra de paagjældende Egne, vilde blive i høj Grad præjudicerede ved at vælge en Linie vestligere end Maarum, har Udvalget, i Tillid til, at dette ligesaa fuldt erkjendes af Regjeringen, troet at kunne undlade at stille noget Indringsforslag i saa Henseende; og idet Udvalget ligeledes forudsætter, at der ikke let vil kunne blive Tale om at vælge den østlige Linie (ovenfor under a), som ikke vilde kunne vente nogen som helst Understøttelse fra Helsing og hele det vestlige Dpland, har Udvalget troet at kunne overlade til Regjeringen at tage den endelige Bestemmelse om Retningslinien, efter fornyet Underhandling med de Paagjældende og muligvis ogsaa efter fornøede Underfølgelser af Terratnet, høvredet det navnlig maatte være Opgaven at faae oplyst, om ikke den ovenfor under b betegnede Linie kunde føres østen om Maarum, i hvilket Tilfælde den forekommer Udvalget ubetinget at maatte

foretrækkes, idet en Station øst for Maarum i væsentlig Grad synes at ville tilfredsstille Græsted og Omegn. — Udvalget har iøvrigt ogsaa taget under Overveelse, om det ikke maatte anses tilstrækkeligt overhovedet ikke at føre Sernbanen længere end til et saadant Punkt østen for Maarum, hvorved saavel Helsing-Eggen som Græsted-Eggen til en vis Grad vilde være tilfredsstillede. Banen vilde derved forkortes med over 1/2 Mil og Omkostningerne altsaa være ringere. Lige over for foreliggende Udtalelser om, at en saadan Forkortelse af Banen vilde forringe dens Udbytte til Forrentning, har Udvalget dog ikke ment at burde fastslaa en saadan Forkortelse, idet Udvalget iøvrigt opfatter Bestemmelsen i Lovforslagets § 1 Nr. 2 saaledes, at det derefter maa staa Indenrigsministeren frit at bestemme Maarum eller et Punkt øst for samme som Banens Endepunkt. Særlig foranlediget ved et til Udvalget indkommet Andragende, hvorved Beboerne af Gilleleie udtale Ansæt om Banens Fortsættelse (fra Græsted) til Gilleleie og Anlag af en Nødhavn sammesteds, skal Udvalget ikke undlade at bemærke, at der vel ikke kan være Anledning for Staten til at gjøre Offer for en saadan Forlangelse (med over 1 Mil) af den her omhandlede Bane; og at Spørgsmaalet om en Nødhavn ved Gilleleie ikke foreligger saaledes oplyst, at der kan være Anledning for Udvalget til at udtale sig nærmere derom; men Udvalget maa dog gjøre opmærksom paa, at man ved at lade den heromhandlede Bane ende ved Maarum (eller Maarum Hinghuse) ikke foregriber Spørgsmaalet om Banens eventuelle Fortsættelse over Græsted til Gilleleie eller Anlæggelsen sammesteds af en Nødhavn; et Spørgsmaal, som dog muligvis i Fremtiden kunde faae praktisk Betydning; paa den anden Side foregriber heller ikke, — ved at standse paa det nævnte Sted, — den ligeledes for Udvalget fremspøgte Tanke om at fortsætte Banen over Helsing til Frederiksværk og derfra til en eventuel Havn ved Sfejordens Munding. En saadan Havn (med dertil førende Sernbane) vilde, ligesom ogsaa en Havn ved Gilleleie (med Sernbane dertil), kunne blive Udgangspunktet for en Forbindelse med Sjælland, navnlig med Grenaa, saafremt denne By bliver sat i Sernbaneforbindelse med Randers. Under saadanne Forudsætninger vilde overhovedet den heromhandlede Sernbane faae en Betydning for den gennemgaaende Trafik, som der for Liden ikke kan tillægges den.

Saadant iøvrigt Udvalget med Hensyn til den heromhandlede Bane nærmest har maattet rette sin Opmærksomhed paa, er Spørgsmaalet, om det vil kunne tilraades at lade Statskassen gjøre et ikke ubetydeligt Offer (høist 125,000 Rd.) for at muliggjøre denne Bane. Udvalget har imidlertid ikke kunnet anse det for tvivlsomt, at jo den forøgede Indtægt, som Statens af denne Bane berørte Skove vilde afskaffe, som Følge af den lettere Af-